

Бесіда з батьками **«Роль сім'ї у вихованні дитини»**

Сім'я і школа - це берег і море. На березі дитина робить свої перші кроки, отримує перші уроки життя, а потім перед нею відкривається непізнане море знань, і шлях в цьому морі прокладає школа. Це не означає, що дитина повинна зовсім відірватися від берега - бо ж навіть моряки дальнього плавання завжди повертаються на берег.

Сім'я дає дитині первинну підготовку до життя, яку школа все-таки не може дати, тому що необхідний безпосередній дотик до світу близьких, які оточують дитину, є світом дуже рідним, дуже потрібним, світом, до якого дитина з перших років звикає і з яким рахується. А вже потім народжується невідоме почуття самостійності, яке школа повинна підтримувати.

Відомо, що сім'я — природне і найбільш стійке формування людського суспільства, яка акумулює в собі всі найважливіші його ознаки. Сім'я завжди була найкращим колективним вихователем, носієм найвищих національних ідеалів.

Виховати дитину здоровою, працелюбною, справжнім громадянином - справа нелегка. Батько і мати несуть відповідальність перед суспільством за виховання дітей, за формування майбутнього громадянина. Стаття 59 Закону України «Про освіту» покладає на батьків відповідальність за виховання дітей. Процес виховання дітей в сім'ї знаходиться в тісному зв'язку з процесом виховання та навчання підростаючого покоління в школі. Керівна роль, при чому, належить школі, яка повинна функціонувати виховні функції сім'ї в суспільстві.

Але жоден із батьків не має права просто «здати» власне чадо на виховання школі і сподіватись на отримання «готового продукту». Школа ніколи не була якоюсь хлібопечкою, де тільки інгредієнти засипай!

Саме в сім'ї дитина вперше засвоює норми моралі, навички спільної праці, формуються життєві плани дітей, естетичні ідеали, виховується любов до України.

Найголовніше в процесі будь-якого виховання, в тому числі сімейного, - збереження контакту з дитиною. Не буде контакту, не буде можливості почути один одного, з'явиться стіна нерозуміння, а потім і відчуження між дорослим і дитиною. Саме це в реальності досить часто відбувається в підлітковому віці, коли йде порушення звичних емоційних зв'язків батьків і дорослого нащадка. Він очікує сприйняття себе повноцінним дорослим, однак батьки все ще (часто мимоволі) сприймають його як дитину, дають поради, які той різко негативно сприймає. Все це порушує звичний емоційний контакт, що перешкоджає подальшому процесу виховання. По суті, воно припиняється.

Підтримка контакту з дитиною (не залежно від того, доріс він до віку тінейджерів або ще ні) безпосередньо залежить від поведінки дорослих членів сім'ї.